

LES ARTS ÉS ÒPERA

L'HEURE ESPAGNOLE

MAURICE RAVEL

GIANNI
SCHICCHI

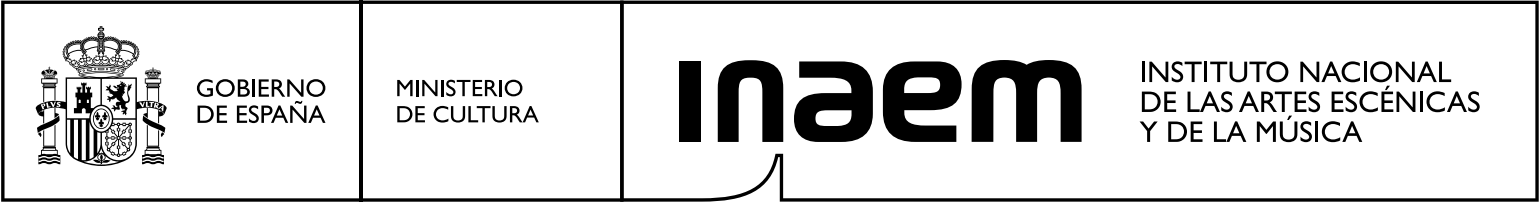
GIACOMO PUCCINI

ADMINISTRACIÓ FUNDADORA

ADMINISTRACIÓ COL·LABORADORA

L'HEURE ESPAGNOLE

MAURICE RAVEL (1875–1937)

Comédie musicale en un acte

Llibret de Franc-Nohain, basat en la seua obra homònima

Estrena: 19 de maig de 1911, Opéra-Comique, París

Edició: ©REDFIELD BV/NORDICE BV represented by Ed. DURAND S.A.

GIANNI SCHICCHI

GIACOMO PUCCINI (1858–1924)

Òpera en un acte

Llibret de Giovacchino Forzano,
basat en un episodi de la *Divina comèdia*
de Dante Alighieri

Estrena: 14 de desembre de 1918, Metropolitan
Opera House, Nova York

Edició: Casa Ricordi S.r.l di Milano

25 d'abril de 2025 | 19.30 h
27 d'abril de 2025 | 18.00 h
30 d'abril de 2025 | 19.30 h
2 de maig de 2025 | 19.30 h
4 de maig de 2025 | 18.00 h

Duració: 2 h 20 min

L'heure espagnole: 55 min
Descans: 25 min
Gianni Schicchi: 1 h

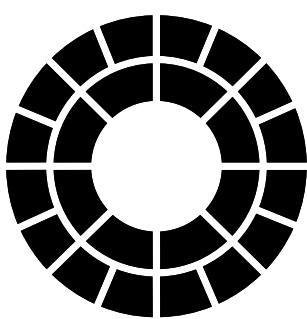
Sala Principal

Nova producció:
Palau de les Arts Reina Sofía
en coproducció amb Teatro de la Maestranza

L'espectacle s'emetrà en:
medici.tv, Mezzo Live: 9 de maig de 2025
OperaVision.eu: 13 de juny de 2025

medici.tv

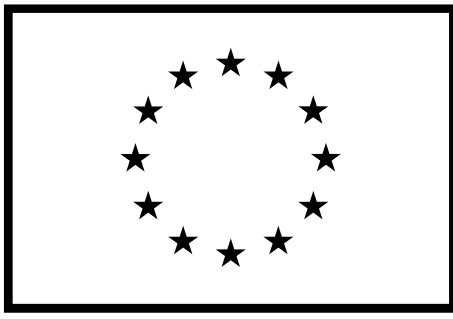
mezzo
LIVE

OPERA VISION

OPERA EUROPA
NEXT GENERATION

Funded by
the European Union

FITXA ARTÍSTICA

Direcció musical **Michele Spotti**

Direcció d'escena **Moshe Leiser & Patrice Caurier**

Escenografia **Alain Lagarde**

Vestuari **Agostino Cavalca**

Il·luminació **Christophe Forey**

L'HEURE ESPAGNOLE

Concepció **Eve-Maud Hubeaux**

Gonzalve **Iván Ayón Rivas**

Torquemada **Mikeldi Atxalandabaso**

Ramiro **Armando Noguera**

Don Íñigo Gómez **Manuel Fuentes**

GIANNI SCHICCHI

Gianni Schicchi **Ambrogio Maestri**

Lauretta **Marina Monzó**

Zita **Elena Zilio**

Rinuccio **Iván Ayón Rivas**

Gherardo **Mikeldi Atxalandabaso**

Nella **Holly Brown⁺**

Gherardino **Damián Augusto Fernández⁺⁺**

Betto di Signa **Manuel Fuentes**

Simone **Giacomo Prestia**

Marco **Bryan Sala⁺**

La Ciesca **Laura Fleur⁺**

Maestro Spinelloccio **Tomeu Bibiloni**

Ser Amantio di Nicolao **Daniel Gallegos⁺**

Pinellino **Irakli Pkhaladze⁺**

Guccio **Javier Agudo**

Orquestra de la Comunitat Valenciana

⁺Centre de Perfeccionament

⁺⁺Escolania de la Mare de Déu dels Desemparats

Figuració:

Juan Goberna (Buoso Donati)

Ossama Badreddine, Bruno Belda, María Briones

Graciela Furino, Jorge Augusto González

Adrián Ortega, José Miguel Sanchis

Assistent del director musical:

Giorgio D'Alonzo

Assistent de la direcció d'escena:

Eike Mann

Assistent de vestuari:

Stéphanie Putegnat

Assessorament lingüístic de francès:

Laïla Barnat

Mestres repetidors:

Stanislav Angelov, Polina Bogdanova

Subtitulació:

Anselmo Alonso

medici.tv

Lo mejor de la música clásica, la ópera,
el ballet y el jazz en un mismo lugar

**¡Transmisión en vivo
por medici.tv el 9 de mayo!**

Disfruta de un mes gratis y accede a eventos imprescindibles
transmitidos en vivo y un catálogo inmenso utilizando el código:

MEDICI-R3SADNQ9

Renée Fleming, Lucrecia Borgia © Wilfried Hösl

L'HEURE ESPAGNOLE

Sinopsi argumental

L'acció transcorre a Toledo. El traginer Ramiro acudix al taller de rellotgeria de Torquemada per tal que li arregle el seu rellotge. Concepción, la dona de Torquemada, li diu al seu marit que ha arribat l'hora d'anar a revisar els rellotges de la ciutat. El rellotger suggerix a Ramiro que l'espere fins que ell torne. Això trastoca els plans de Concepción, que espera la visita del seu amant, Gonzalve. No obstant això, l'astuta dona aprofita la presència de Ramiro i li demana que pugi a la seua habitació un rellotge dins del qual prèviament s'ha amagat Gonzalve. Esta mateixa situació es repetix amb el següent amant que apareix poc després, Íñigo. Concepción, fascinada per com Ramiro transporta sense esforç els rellotges amb els amants dins, el convida a la seua habitació. Torquemada torna al taller. En sorprendre Íñigo i Gonzalve eixint dels seus respectius rellotges, es pensa que són clients que l'estaven esperant i aconseguix vendre'ls els rellotges.

GIANNI SCHICCHI

Sinopsi argumental

L'acció transcorre a Florència. Els parents del ric Buoso Donati es reunixen després de la seua mort, ansiosos per repartir-se la seua fortuna. El rumor que el difunt ha deixat els seus béns a un monestir els incita a buscar precipitadament el testament. Rinuccio, nebot de Zita, la cosina de Buoso, ambiciona heretar prou per a poder casar-se amb Lauretta, filla de Gianni Schicchi, un vilatà foraster a qui la família del jove rebutja. Rinuccio defensa el que ha de ser el seu sogre lloant la seua astúcia i coneixement de les lleis i els seus pretextos. Troben per fi el testament. Es confirma que Buoso ho ha deixat tot el monestir. Davant de la desesperació dels familiars, Gianni Schicchi els proposa fer-se passar per Buoso en estat moribund per a dictar un nou testament davant del notari. El pla de Schicchi resulta exitós, sobretot per a ell, que s'adjudica la millor part de l'herència, la qual cosa assegura un bon dot per a Lauretta i provoca la indignació de la família de Buoso. Schicchi s'adreça al públic i pregunta si la riquesa de Buoso es podria haver distribuït millor i confessa que per eixe atreviment ha estat condemnat a l'infern.

De què ens riem

MOSHE LEISER I PATRICE CAURIER

QUAN POSEM EN ESCENA UNA (O DOS!) COMÈDIES, sempre cal fer-se la pregunta: de què ens riem?

Però, abans que res, és primordial especificar què és una comèdia. Si algú rellisca sobre una pell de plàtan i cau sobre la vorera, ens riem instintivament. Però si eixe home és ton pare o el teu iaio, de sobte, el que era graciós esdevé tragèdia. El mateix esdeveniment, percebut de manera diferent, canvia de naturalesa. Perquè en realitat, l'esdeveniment en si mateix és neutre: tot depèn del punt de vista. I és precisament este esdeveniment el que hem de posar en escena.

Per a nosaltres, una regla fonamental de la posada en escena d'una comèdia és insistir als cantants sobre este tema: els seus personatges desconeixen que estan en una comèdia. Per tant, si interpreten amb la major serietat possible les situacions en què es veuen atrapats és com l'espectacle troba l'oportunitat de fer riure. (Que, recordem, és al cap i a la fi l'objectiu d'una comèdia.)

Fixem-nos en *Concepción*, de *L'heure espagnole*: només disposa d'una hora per a satisfer el seu desig d'aventura sexual abans que el seu marit torne. La urgència la posa nerviosa, febril, i els seus pretendents, lluny de ser els amants somiats, transformen esta frustració en una cadena de decisions esbojarrades.

Parem atenció a *Gianni Schicchi*: una família cobejosa, hipòcritament devota, descobreix que ha sigut desheretada. Immediatament, la façana moral s'ensorra, cosa que deriva en una lluita desmesurada pels diners.

En estes dos òperes, rebutjarem el joc burlesc caricaturesc. Els nostres personatges han de ser profundament humans, no titelles grotesques. Vore una família destrossada per una herència o una dona frustrada per la impotència del seu marit són, en si mateixes, tragèdies. Però la idea de la qual partixen Ravel i Puccini és riure-se'n: ací jau tota la força d'estes obres.

En el cas del meticulós colorista Ravel, en l'esperit del seu llibretista Franc-Nohain, tot està suggerit, insinuat, és lasciu quan cal, sovint poètic i fins i tot, de vegades, oníric: intentarem complir les expectatives!

Puccini és més cruel que Ravel: la seua comèdia és negra, despietada, on la família, cegada per l'esquer del guany, nega en un instant tota la seua suposada moral. El realisme s'imposa: una habitació d'hospital, perquè hui en dia, és allà on sovint es mor. I cal riure's fins i tot de la mort.

D'una banda, un matrimoni infeliç amb un marit defectuós. De l'altra, una pietat burgesa que s'evapora davant de la cobdícia. Tragèdia o comèdia?

Som a l'òpera, el teatre musical que ens mostra un mirall. I, sovint, a l'òpera, no hi ha res de què riure.

Però esta nit, us convidem a riure amb nosaltres.

l atenció: estes dos òperes són xicotetes obres mestres.

Disfruteu de la vetlada!

La comèdia de l'art posada en música

DANIEL MARTÍNEZ BABILONI

“Es pot passar? Senyores, senyors,
disculpen si em presente jo sol:
soc el Pròleg.
L'autor posa de nou en escena
les antigues màscares
per a recuperar, en part,
els vells costums
i m'envia a vostès de nou.
Però no per dir-los com abans:
les llàgrimes que vessem són falses!
No s'espanten pels nostres
patiments i les nostres angoixes!
No, no! L'autor, en canvi, vol
retratar un fragment de vida [...]”.

Així comença *Pagliacci*, de Ruggero Leoncavallo, exemple de la deriva que va prendre la comèdia de l'art al teatre musical finisecular del segle XIX. En esta òpera en concret, el rescat de “les antigues màscares” va permetre al seu autor refermar el verisme, és a dir, marcar la senda del realisme per a descriure els “homes de carn i ossos”, si continuem amb el seu pròleg. Esta via també la van recórrer Mascagni, Cilea, Smareglia, Coronaro, Giordano o Puccini. Tanmateix, altres artistes van mantindre este gènere com a font d'inspiració, però en direccions oposades. Aquella *troupe* de mims, pallasos, saltimbanquis i equilibristes els va fer deambular per allò oníric, irònic, ambigu, ambivalent o surrealista. Un àmbit en el qual es van endinsar, per exemple, Schoenberg amb *Pierrot Lunaire* i Picasso amb els nombrosos arlequins que va pintar al llarg de la seua carrera. Així mateix, va ser un tema recurrent en els Ballets russos de Serge Diaghilev. Satie i companyia van crear per a ells *Parade* i Stravinsky, *Pulcinella*. Pel que fa a *L'heure espagnole* i *Gianni Schicchi* és possible que la seua relació amb la comèdia de l'art no sigui tan evident, però, no per això és menys perceptible.

Una òpera *buffa* a la francesa

L'heure espagnole és la primera de les dos òperes que va compondre Maurice Ravel. La segona, *L'enfant et les sortilèges* es va estrenar a Montecarlo el 21

de març de 1925. Ravel va començar a escriure-la el 1907 amb la intenció de complaure son pare, que estava malalt i que no la va arribar a veure perquè va morir l'any següent. Llavors, Albert Carré, director de l'Opéra-Comique de París ja l'havia acceptat, però va retardar la seua estrena fins al 19 de maig de 1911 perquè considerava atrevit mostrar en públic els enrenous protagonitzats per Concepción, l'esposa del vell rellotger Torquemada. Imaginem que Carré no va prendre esta decisió a la lleugera ja que, a més de director, actor i llibretista, era un empresari talentós. Títols com *Pelléas et Mélisande*, de Debussy, *Louise*, de Charpentier, i *Ariane et Barbe-bleue*, de Dukas, van sorgir per encàrrec seu. A més, va estrenar a França òperes italianes com *Tosca* i *Madama Butterfly*.

L'heure espagnole està basada en la comèdia homònima de Franc-Nohain —pseudònim de Maurice Étienne Legrand—, qui el 1904 havia triomfat amb la seua estrena al teatre Odéon. El compositor va trobar en este text una "barreja de conversa familiar i de lirisme absurd" i per a convertir-lo en llibret només va fer uns pocs retocs. On es va entestar més va ser a intentar fer alguna cosa "prou ambiciosa: donar nova vida a l'òpera *buffa* italiana: seguint només el principi [que] l'idioma francès, com qualsevol altre, té els seus propis accents i inflexions" (carta de 17 de maig de 1911).

Sota este precepte, el compositor va fugir deliberadament de les grans línies melòdiques i àmplia vocalitat per construir-ne d'altres més properes al *parlato*. La major part dels personatges diuen més que canten, amb l'excepció de Gonzalve, poeta d'hiperbòlica versificació i cant sobreactuat. Però, el més significatiu és que tots es comporten com a arquetips. Torquemada seria una espècie de Don Magnifico; l'Uberto de *La serva padrona* o el pare homònim de *Cenerentola*. El vell rellotger és àvar i gelós. Al segon estadi apareixen els enamorats —a més d'adúlter—: Concepción i el poeta ja esmentat. Íñigo representa Pantalone, el mercader libidinós. Ens queda la personificació de la servitud en Ramiro. Un mosso de mules robust que acaba superant els dos galans per a convertir la bufonada en comèdia sicalíptica.

A més de la seua caracterització, els personatges són perfilats musicalment per línies clares i senzilles. Richard Taruskin deia que l'escola francesa té una sensibilitat que altres escoles no tenen i que, sobretot, no presenta el gegantisme de la música alemanya: "les seues grans qualitats són la claredat i l'ordre". En el cas de Ravel, va estructurar l'òpera en introducció i vint-i-una escenes. En l'ambientació inicial fa confluïr la sonoritat de la maquinària dels rellotges fabricada amb diversos accessoris i un motiu format per cinc negres repetides presentat pels clarinets. Si el primer element dona una pista de l'afició que tenia el compositor per la mecànica i la tecnologia —pensem en la maquinària reiteració dels dos motius temàtics de *Bolero*—, el segon va ser titllat pel musicòleg Michael Puri com un "lament cromàtic" que permet mostrar la melancolia, un dels tòpics decadentistes. Però, la introducció avança i el compositor amplifica l'orquestració i ompli l'atmosfera de timbres, efectes i cants d'ocells a la manera del moviment "Lever du jour", de *Daphnis et Chloé*, però amb una densitat molt més lleugera.

En la primera escena, Ramiro és singularitzat per un motiu mecànic humorístic escrit en compàs de set per vuit. I, de seguida, el primer tema andalús de l'òpera dona peu a l'*arietta* amb què el mosso explica el significat que per a ell té el rellotge que va heretar d'un oncle seu que era torero. La música destinada a Concepción està suportada generalment per sons llargs lligats. És més dolça i expressiva que la de la resta. Gonzalve irromp amb una histriònica cadència i té arrancades del que sembla una exagerada cobla d'una jota. La música també apuntala els gags que se succeïxen, com la cita del motiu inicial per la tuba amb un toc macabre quan s'equipara la caixa d'un rellotge de paret amb un taüt o els roncs del sarrussòfon, un instrument en desús de metall i doble llengüeta substituït generalment pel contrafagot, que subratllen el lament gelós d'Iñigo. L'entrada d'este també és pomposa. L'acompanya una crida de trompes. A partir de la quinzena escena el caràcter espanyol es magnifica i les referències a *Rapsodie espagnole* i *Alborada del gracioso* són evidents. Tot conclou amb una havanera de polifonia complexa, en la qual Boccaccio dicta la moralitat: "entre tots els amants, l'únic eficaç". Per tant, no busqueu res transcendent i deixeu-vos dur pel plaer.

Puccini, el comediant

Quan va tornar a Europa, després de l'estrena de *La fanciulla del West* a Nova York el 10 de desembre de 1910, Giacomo Puccini buscava nous textos als quals posar música. Poc després, en una carta enviada a la seua amiga i confident Sybil Seligman va declarar: "Tinc ganes de riure i fer riure". D'esta manera, consultats els amics i els consellers, l'editor Giulio Ricordi li va recomanar la comèdia d'èxit *El genio alegre*, dels germans Álvarez Quintero, però Puccini la va rebutjar perquè per a ell, segons explica Julian Budden, Espanya era sinònim de *Carmen*, un territori ocupat per Bizet. No obstant això, va barallar altres títols d'estos mateixos autors com *Las flores*, o *Terra baixa* d'Àngel Guimerà. També va desestimar *A Florentine Tragedy*, d'Oscar Wilde, un embolic semblant al de *L'heure espagnole*, i va arribar a tantejar Gabriele D'Annunzio.

Puccini s'embarcava amb diversos projectes alhora, en començava un sense haver acabat l'anterior. Mentre corregia *La Rondine*, estrenada a Montecarlo el 27 de març de 1917, el llibretista que treballava amb ell, Giuseppe Adami, transformava *La Houppelande* en *Il tabarro*. Esta seria la primera part de la trilogia que va completar Giovacchino Forzano, el qual també va col·laborar amb Mascagni, Giordano, Franchetti, Wolf-Ferrari i, passat un temps, amb Benito Mussolini, quan va esdevindre propagandista del feixisme. Forzano va aportar al projecte de Puccini els llibrets de *Suor Angelica* i de *Gianni Schicchi*, i va completar la idea de crear diversos títols contrastants. La denominació d' *Il trittico* va sorgir en una partida de cartes en la qual participaven el compositor, el llibretista i Guido Maretti, un periodista veí de Puccini a Torre del Lago. Es va estrenar a Nova York el 14 de desembre de 1918, un mes després de l'armistici que posava fi a la I Guerra Mundial. Esta va ser una etapa trista per al compositor, ja que havia mort la seua germana Tomaide i Tonio, el seu fill, havia intentat suïcidar-se.

Tant en l'estrena americana, com en la de Roma uns dies després, els diferents panells d' *Il trittico* van ser acollits de forma desigual. En les dos ocasions va triomfar *Gianni Schicchi*. La crítica va considerar *Il*

tabarro passada de moda i “estridentment verista”. No va agradar tampoc que tractara un tema de terror. Quan va concloure, sosté Budden, Toscanini va abandonar el teatre Constanzi sense esperar a veure les altres parts. *Suor Angelica* va ser titllada de poètica, i prou. D'esta disparitat i de com d'exigent és posar en escena *Il trittico* es deriva que molt poques vegades es programe complet, que és com el compositor volia que es representara.

Per a escriure *Gianni Schicchi*, Forzano es va inspirar en el cant trenta de l'“Infern” de la *Divina comèdia*, dedicat als falsaris i suplantadors de persones. Este breu apunt remarca que el protagonista, “fent-se passar pel moribund Buoso Vinciguerra, va dictar un testament en el qual deixava la seua fortuna al seu nebot Simone de Donati i Schicchi va ser pagat amb l'euga més gran de la quadra de l'hereu fraudulent”. Però, Gianni, Buoso i Simone són acompanyats per una dotzena més de personatges que, com els de *L'heure espagnole*, representen arquetips. Schicchi és considerat una mena d'Arlequí, un brivall, bromista, farsant, mentider i, sobretot, incivil —per pertànyer a la plebs—. Buoso és ric i àvar, un personatge mut que té correspondència amb Zita, una cosina sexagenària igualment avara, i, a més, “miserable, sòrdida, au de rapinya i garsa”, segons li amolla Schicchi. Finalment, Lauretta i Rinuccio complixen el tòpic de joves enamorats.

Tot este teixit, sembla que no va entusiasmar Puccini al principi, però, una vegada “la imaginació del compositor es va inflamar”, com explica Budden, va crear una música fluïda per als moments hilarants i sàviament dilatada per a les escenes de suspens. A més, amb un ull posat al *Falstaff* verdità i l'altre a *Il barbiere* rossinià va aplicar a la partitura l'efecte “zoom” agafat del cinema. És a dir: mentres transcorre l'acció en la música, l'orquestra ressalta el tema al qual se li vol donar protagonisme i porta l'oient cap a un personatge o un fet determinat.

Segons l'estudi de Burton D. Fisher, el tema inicial, reiterat al llarg de l'òpera, és el “del matí” o de “la mort”, ansiós sempre, però espurnejant en la introducció i fúnebre durant el vetlatori. En esta mateixa escena

l'oboé expressa el tema de "Gianni Schicchi" sense que ell estiga present encara. L'obertura del testament inclou l'enunciat del tema homònim, per fustes i violoncel·ls, repetit seguidament tres vegades per fagot, trompes i una altra vegada els violoncel·ls. Més tard, el tema "del testament" és combinat "fent zoom" amb el de "Gianni Schicchi", de nou, a l'oboé. Altres motius són el de "l'amor", romàntic i expansiu com les respectives àries que entonen Lauretta i Rinuccio, i el de "la victòria", que sona quan el protagonista veu que se n'ha eixit amb la seua. Puccini també va ser hàbil en resoldre escenes complexes per la quantitat de personatges que hi participen. La seua solució anticipa parts de *Turandot*. I un fet inèdit en les òperes puccinianes és que per a sonoritzar el pla ordit per Schicchi va utilitzar un tema folklòric toscà. És l'única vegada que va fer ús de la música popular.

Per a concloure citarem el crític estatunidenc James Huneker, qui en l'estrena al Met de Nova York va dir: "si Puccini no haguera escrit res més, *Gianni Schicchi* li haguera donat fama gràcies al seu desaferrament, alegria, música brillant i caracterització feliç".

MICHELE SPOTTI

DIRECCIÓ MUSICAL

BIOGRAFIES

Michele Spotti (1993) és director musical de l'Òpera i l'Orquestra Filharmònica de Marsella. Es va graduar en violí i en direcció d'orquestra en el Conservatorio Giuseppe Verdi de Milà. Posteriorment, va continuar els estudis en l'Haute École de Musique de Ginebra, en l'Acadèmia del Menuhin Festival Gstaad amb Neeme Järvi i Gennady Rozhdestvensky, i a Itàlia amb Gianandrea Nosedà, Gianluigi Gelmetti i Daniele Gatti. Amb només vint anys, Spotti va debutar dirigint *Le nozze di Figaro*. El 2016, Alberto Zedda el va triar com a assistent per a *Ermione* en l'Òpera de Lió.

Entre els seus compromisos per a la temporada 2024-2025, a més de nombroses cites a Marsella, destaquen diversos concerts simfònics i òperes com *Norma* al Maggio Musicale Fiorentino, *Rigoletto* a la Deutsche Oper de Berlín, *Les Brigands* a l'Òpera de París i *Rigoletto* a l'Arena de Verona. Compromisos més recents inclouen *Turandot* a París i Verona, *Simon Boccanegra* a Nàpols, *Die Zauberflöte* a Roma, *La fille du régiment* a Viena, *La bohème* a Dresden i *Il viaggio a Reims* a la Deutsche Oper de Berlín. A més, Spotti és director musical de l'Orquestra Filharmònica de Benevento, i disfruta d'una ajustada agenda de concerts amb formacions com la Simfònica Nacional de la RAI, Simfònica de la Ràdio Nacional Polonesa, Orchestre National d'Île-de-France, Filharmònica Arturo Toscanini o l'Orquestra del Teatro Regio de Torí. Va debutar a Les Arts amb *Ernani*.

MOSHE LEISER & PATRICE CAURIER

DIRECCIÓ D'ESCENA

BIOGRAFIES

Al 1982 va ser quan Patrice Caurier i Moshe Leiser es van conèixer i van decidir treballar en equip. Des de llavors, han posat en escena més de 140 produccions d'òpera als teatres més importants, la qual cosa els ha aportat reconeixement i fama internacional. El seu treball s'ha vist, en particular, en los teatres Mariïnski de Sant Petersburg, Metropolitan de Nova York, Champs Elysées de París, Covent Garden de Londres, Grand Théâtre de Ginebra, Staatsoper de Viena, Theater an der Wien i La Scala de Milà.

Han sigut creadors de l'estrena mundial de *Gesualdo* de Marc-André Dalbavie a l'Opernhaus de Zuric. Han col·laborat amb Cecilia Bartoli en deu produccions d'òpera a Zuric i al Festival de Salzburg, incloent-hi *Norma*, que va guanyar el premi a la millor producció d'òpera en els International Opera Awards. La seua *Italiana in Algeri* al Festival de Salzburg forma ara part del repertori de l'Òpera de Zuric, igual que *Madama Butterfly* i *Il barbiere di Siviglia* al Covent Garden de Londres. D'altra banda, Moshe Leiser es va ocupar de la direcció de *L'Incoronazione di Poppea* a l'Angers Nantes Opéra. Més recentment, han ideat la posada en escena de *La dama de piques* amb Kyrill Petrenko al capdavant de la Filharmònica de Berlín al Festival de Baden-Baden, *Mefistofele* al Teatro La Fenice de Venècia, *L'equivoco stravagante* per al Festival de Pesaro o *Pelléas et Mélisande* al Théâtre de l'Athénée de París.

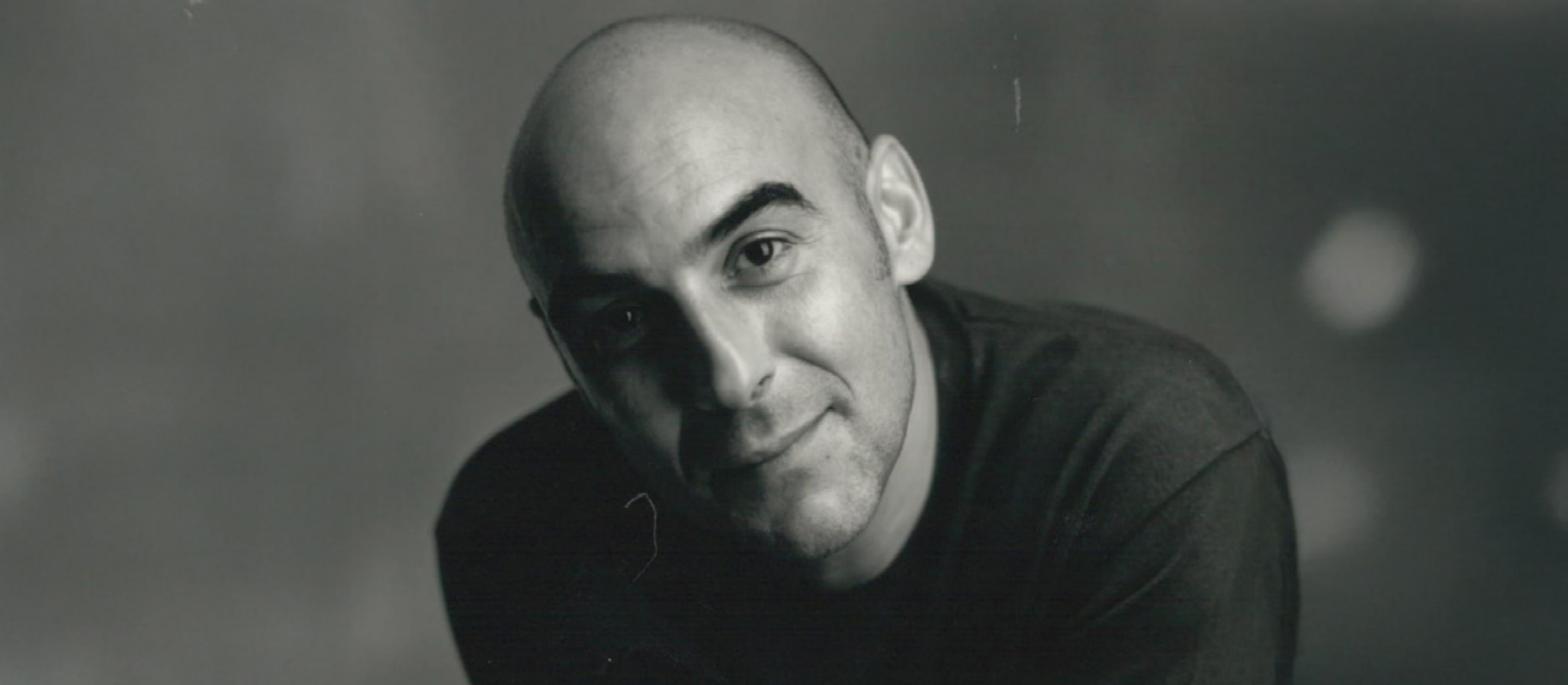

ALAIN GALARDE

ESCENOGRAFIA

BIOGRAFIES

Format en el Teatre Nacional d'Estrasburg, ha dissenyat decorats per a més d'un centenar de produccions d'òpera, teatre, dansa i musicals. Ha col·laborat amb artistes com Jacques Lassalle, Jorge Lavelli, Matthew Jocelyn, Christophe Rauck, Olivier Dahan, Michèle Noiret, Thierry Malandain, Jean Christophe Maillot i Martin Chaix. Dissenya per als teatres d'òpera de París, Lió, Brussel·les, Ginebra, Frankfurt, Hamburg, Colònia, Leipzig i Viena. Els seus treballs més recents inclouen *Hamlet* de Brett Dean, *Paradis Latin* a París, *Richard II* al Festival d'Avinyó 2022 i *QiXI* amb el Ballet de Shenyang en una coreografia de Martin Chaix. Va ser director artístic de dos pel·lícules d'Arte. També ha treballat en arquitectura i disseny per al Théâtre Nanterre-Amandiers amb el grup Snoheta, el Musée de la Poste de París amb Jung Architectures, i el Théâtre de Suresnes.

AGOSTINO CAVALCA

VESTUARI

BIOGRAFIES

Des del 1982 residix a París, on treballa com a dissenyador de vestuari per a teatre i òpera. La seua estreta col·laboració amb Leiser i Caurier, que va començar el 1995, s'ha plasmat en nombroses produccions, com *Hamlet* (Metropolitan), *Giovanna d'Arco* (La Scala), *L'italiana in Algeri*, *Norma* i *Giulio Cesare* (Festival de Salzburg), *Hamlet* i *Madama Butterfly* (Covent Garden i Liceu), *Die Zauberflöte* (Staatsoper de Viena), *Der Rosenkavalier*, *Der Ring des Nibelungen* i *Don Carlo* (Ginebra), *Maria Stuarda*, *Hänsel und Gretel*, *La Cenerentola*, *Il turco in Italia* i *Il barbiere di Siviglia* (Covent Garden), així com *L'equivoco stravagante* (Rossini Opera Festival). Des del 2017 dissenya també per al director d'escena Damiano Michieletto, en títols com *Rigoletto* (Dutch National Opera), *Don Pasquale* (Òpera de París), *Alcina* i *La Cenerentola* (Festival de Salzburg).

CHRISTOPHE FOREY

IL·LUMINACIÓ

BIOGRAFIES

Christophe Forey ha treballat durant molts anys en estreta col·laboració amb els directors d'escena Moshe Leiser i Patrice Caurier en produccions com *Pelléas et Mélisande*, *Der Ring des Nibelungen* al Grand Théâtre de Ginebra; *La Cenerentola*, *Madama Butterfly*, *Il turco in Italia*, *Il barbiere di Siviglia* i *Maria Stuarda* al Covent Garden; *Giulio Cesare*, *Norma*, *Iphigénie en Tauride* i *L'italiana in Algeri* al Festival de Salzburg; *Giovanna d'Arco* a La Scala, a més de *El Nas*, *Die Zauberflöte*, *Ievgueni Oneguï*, *Carmen*, *Fidelio*, *Jenûfa*, *Don Giovanni*, *Teseo*, *La dama de piques* i *Mefistofele* a La Fenice. A tot això cal afegir el seu treball amb directors i coreògrafs com Vincent Huguet (*Les contes d'Hoffmann*, *Manon*), Lucinda Childs (*El mandarí meravellós*, *Ædipus rex*), Robert Gironès, Bruno Boëglin, Sidonie Rochon, Silviu Purcarete o Jean-Marc Bourg.

EVE-MAUD HUBEAUX

CONCEPCIÓN

BIOGRAFIES

La mezzosoprano Eve-Maud Hubeaux va nèixer a Ginebra i va cursar els estudis musicals al Conservatori de Lausana. Guardonada en concursos com el Belvedere o el Renata Tebaldi, va començar la seua carrera internacional després de passar per l'Opera Sudio de l'Opéra National du Rhin d'Estrasburg. Ha sigut reconeguda com una de les millors intèrprets del paper d'Amneris, especialment en la producció d'*Aida* del Festival de Salzburg 2022, i ha recollit èxits en teatres com la Staatsoper de Viena (Eboli en *Don Carlo*), l'Òpera de París (Gertrud en *Hamlet*), el Liceu de Barcelona (Léonor de Guzmán en *La favorite*), la Deutsche Oper de Berlín (*Carmen*) i La Monnaie de Brussel·les (Brangäne en *Tristan und Isolde*). En la temporada 2024-2025 canta *Don Carlo* a Viena dirigida per Philippe Jordan, *Carmen* a San Francisco i a Brussel·les, i *Das Rheingold* (Fricka) a l'Òpera de París.

IVÁN AYÓN RIVAS

GONZALVE/RINUCCIO

BIOGRAFIES

El tenor peruà Iván Ayón Rivas ha estudiat amb personalitats del món de la lírica com Juan Diego Flórez, Ernesto Palacio o Luigi Alva. És guanyador de diversos concursos, entre els quals Operalia 2021. En esta temporada canta *Lucia di Lammermoor* a Gènova i Bolonya, el programa doble *Mavra/Gianni Schicchi* i *La bohème* al Teatro del Maggio Musicale Fiorentino, *Requiem* de Verdi a Marsella, *Rigoletto* a La Fenice de Venècia, *Faust* a Palerm, a més de *La traviata* i *I lombardi* al Teatro Real de Madrid. Entre els seus últims compromisos destaquen *Ievgueni Oneguín* i *Guillaume Tell* a la Staatsoper de Viena, *Macbeth* a La Scala, *Faust* i *Les contes d'Hoffmann* a La Fenice, *Falstaff* a l'Òpera de París, *Rigoletto* a Florència amb Fabio Luisi i a Roma amb Daniele Gatti, *Don Pasquale* i *Gianni Schicchi* al Liceu, a més de *La traviata* a Venècia, Florència i Roma o *L'elisir d'amore* a Las Palmas.

MIKELDI ATXALANDABASO

TORQUEMADA/GHERARDO

BIOGRAFIES

Va estudiar cant a Bilbao. Després de debutar com a Ruodi en *Guillaume Tell* a Amsterdam, va tornar a interpretar el paper a Montecarlo, Teatro Regio de Torí, Festival d'Edimburg, Carnegie Hall, Théâtre des Champs-Élysées i a la Corunya. La seua dilatada carrera l'ha portat, a més, al Capitole de Tolosa, La Monnaie, Salzburg, l'ABAO i als teatres Maestranza, Real, Liceu i de la Zarzuela. Ha cantat, també, amb l'Orquesta Nacional de España, Simfònica de la Ràdio de Baviera i Simfònica de Bilbao. En estos escenaris ha aparegut com a Beppe, Goro, Don Curzio, Dr. Caius, Bardolfo, Steuermann, Rustighello (*Lucrezia Borgia*), Monostatos, Barbarigo (*I due Foscari*), Bruno (*I puritani*), Bois-Rosé (*Les Huguenots*), Tybalt (*Roméo et Juliette*), Jonas (*Le Prophète*), Maese Pedro, o Adrián en *La llama* d'Usandizaga. Pròxims projectes inclouen actuacions als teatres Real, Liceu, La Monnaie i Bilbao.

ARMANDO NOGUERA

RAMIRO

BIOGRAFIES

Nascut a Argentina, de nacionalitat francesa, va estudiar al Teatro Colón de Buenos Aires i, després, a l'Atelier Lyrique de l'Opéra National de París. A edat primerenca, va debutar al Colón com a Figaro en *Il barbiere di Siviglia*. Freqüenta el repertori de Monteverdi, Mozart i l'òpera italiana, com avalen els seus èxits com a intèrpret de Rossini (*Il barbiere di Siviglia*, *L'italiana in Algeri*, *La Cenerentola*), Donizetti (*L'elisir d'amore*, *Don Pasquale*), Verdi (*La traviata*, *Falstaff*) o Puccini (*Madama Butterfly*, *La bohème*). També canta el repertori francès, amb títols com *Faust*, *Carmen* o *Les mamelles de Tirésias*. Recentment i en esta temporada canta en produccions de *Faust*, *La fille du régiment* i *Dialogues des Carmélites* a La Fenice, *Il barbiere di Siviglia* a l'Òpera de París, *Werther* a La Scala de Milà, *La bohème* al Teatro Colón i *Manon Lescaut* d'Auber al Teatro Regio de Torí.

MANUEL FUENTES

BIOGRAFIES

DON ÍÑIGO GÓMEZ
BETTO DI SIGNA

Manuel Fuentes va estudiar cant, repertori i formació musical amb el tenor José Sempere. A més, va perfeccionar la seua tècnica amb Ana María Sanchez, Mariella Devia, Dolora Zajick, Sonia Ganassi, Carlos Álvarez i Ruggero Raimondi. Després de guanyar el primer premi i els premis del públic i al millor cantant en el concurs Alfredo Kraus i el premi Plácido Domingo al millor cantant espanyol en el concurs Viñas, debuta amb *Farinelli* de Tomás Bretón en el Teatro de la Zarzuela i interpreta el paper de Ferrando en *Il trovatore* a Las Palmas. Posteriorment, incorpora els papers de Giorgio (*I puritani*), Sparafucille (*Rigoletto*), Colline (*La bohème*) i Raimondo (*Lucia di Lammermoor*). Esta temporada l'esperen projectes com *Aida* a Oviedo, *Rigoletto* i *Aida* al Teatro del Maggio Musicale Fiorentino, a més d'*I lombardi* al Teatro Real. En Les Arts ha participat en *La bohème* i *Maria Stuarda*.

AMBROGIO MAESTRI

BIOGRAFIES

GIANNI SCHICCHI

Nascut a Pavia, Ambrogio Maestri va començar la seua carrera internacional el 2001 quan va debutar amb *Falstaff* a La Scala de Milà sota la batuta de Riccardo Muti i la direcció d'escena de Giorgio Strehler. Al coliseu milanés ha triomfat amb *Gianni Schicchi*, *L'elisir d'amore* (Dulcamara), *Don Pasquale* (paper titular), *Otello*, *Un ballo in maschera*, *La forza del destino* i *La traviata*. També actua al Metropolitan, Òpera de París, les Staatsoper de Munic i Viena i la Deutsche Oper de Berlín. El repertori de Maestri abraça a més els papers principals de baríton d'*Il trovatore*, *Aida*, *Simon Boccanegra*, *Rigoletto*, *Nabucco*, *Cavalleria rusticana*, *Pagliacci*, *Andrea Chénier*, *Adriana Lecouvreur* i *Viva La Mamma* (Mamma Agata). Els seus compromisos durant la temporada 2024-2025 inclouen *Tosca* a Hamburg i Viena, *L'elisir d'amore* a Munic, *Falstaff* a Milà i *Don Pasquale* a Lieja. En Les Arts ha cantat *Nabucco* i *Falstaff*.

MARINA MONZÓ

LAURETTA

BIOGRAFIES

Valenciana. Es va diplomar en cant en el Conservatori Superior de la seua ciutat. El 2016 va debutar amb *La sonnambula* a Bilbao. Va continuar els seus estudis vocals a Pesaro amb Alberto Zedda, i va cantar diversos anys al Rossini Opera Festival. Va perfeccionar la seua tècnica vocal amb Isabel Rey. És invitada a les temporades d'òpera del Teatro San Carlo (*Rigoletto*, *Un ballo in maschera*), Bayerische Staatsoper (Reina de la Nit en *Die Zauberflöte*), Deutsche Oper de Berlín (*Rigoletto*, *Il viaggio a Reims*), Teatro Real (Zerlina en *Don Giovanni*), Welsh National Opera (*Rigoletto*, Donna Anna en *Don Giovanni*), Teatro Massimo de Palerm (*Don Pasquale*, *I Capuleti e i Montecchi*), Musikverein de Viena (*Il viaggio a Reims*), Teatro del Maggio Musicale Fiorentino (*Don Pasquale*, *L'elisir d'amore*) o el Teatro de la Zarzuela (*Doña Francisquita*, *Marina*). En Les Arts ha cantat en *Così fan tutte*, *La tabernera del puerto*, *La bohème* i *Un ballo in maschera*.

ELENA ZILIO

BIOGRAFIES

ZITA

Nascuda a Bolzano, ha treballat amb directors com Carlo Maria Giulini, Zubin Mehta, Riccardo Muti, Antonio Pappano, Georges Prêtre i Mstislav Rostropóvitx. Dels seus compromisos recents destaquen Mamma Lucia en *Cavalleria rusticana* (teatres San Carlo, Maggio Musicale Fiorentino, La Monnaie, Dutch National Opera i Liceu), Madelon en *Andrea Chénier* (La Scala, Covent Garden, Maggio Musicale Fiorentino, Òpera de Roma, Bayerische Staatsoper, Deutsche Oper de Berlín, Théâtre des Champs-Élysées), Zita en *Gianni Schicchi* (Covent Garden, La Monnaie), *Filipievna* en *Ievgueni Oneguï* (Òpera de Frankfurt) o Ericlea en *Il ritorno d'Ulisse in patria* (Grand Théâtre de Ginebra). Esta temporada participa en produccions de *Ievgueni Oneguï* (Barcelona i Madrid), *Cavalleria rusticana* (Londres, Montecarlo i Milà), *Jenůfa* (Londres i Roma), *Il barbiere di Siviglia* (Parma) i *Il tritico* (Torí), entre d'altres.

HOLLY BROWN

NELLA

BIOGRAFIES

La soprano britanicipakistanesa Holly Brown ha completat recentment els seus estudis musicals a la Guildhall School of Music and Drama, on ha interpretat el paper principal en *Maria Egiziaca* de Respighi i el paper de Susana San Juan en *A Star Next to the Moon* de Stephen McNeff. El 2024, com a Jove Artista de l'Òpera de Garsington, va interpretar Thalie en *Platée* i va preparar el paper de Giulietta en *Un giorno di regno*, a més d'actuar com a solista en la seua gala d'òpera inaugural. També ha encarnat Donna Anna en *Don Giovanni* (Cumbria Opera Group i Orchestra Vox), La Reina de Shemakha en *El gall d'or* (Orchestra Vox), Clorinda en *La Cenerentola* (British Youth Opera) i Carolina en *Il matrimonio segreto* (Hampstead Garden Opera). Forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

GIACOMO PRESTIA

SIMONE

BIOGRAFIES

Giacomo Prestia va nèixer a Florència. Després de guanyar el concurs d'òpera de Parma el 1991 va debutar en *Alzira* de Verdi. Els seus debuts a Marsella el 1997 com a Filippo II en *Don Carlo* i a La Scala el 1999 amb *La forza del destino* dirigida per Riccardo Muti van suposar el llançament de la seua carrera. Consolidat com a baix amb una sonoritat clarament verdiana, en termes de color i extensió, la seua carrera brillant l'ha portat a col·laborar amb prestigiosos mestres, com Claudio Abbado, Myung-Whun Chung, Antonio Pappano, Zubin Mehta, Riccardo Muti, George Prêtre o Nello Santi, i directores d'escena de fama mundial com Ugo de Ana, Grahm Vick i Franco Zeffirelli. Els seus èxits més destacats inclouen el debut en *I vespri siciliani* al Teatro Regio de Parma i el paper titular de *Mefistofele* en el circuit de Pisa i Lucca.

BRYAN SALA

MARCO

BIOGRAFIES

El baríton italià Bryan Sala ha format part de reconeguts programes internacionals per a jóvens artistes, entre els quals els del Teatro Comunale de Bolonya (2022–2024), el del Teatro Comunale Pavarotti–Freni de Mòdena (2021–2022) i el de l’Accademia Musicale Chigiana de Siena (2021). Ha tingut l’oportunitat de perfeccionar les seues habilitats amb artistes internacionals com Christian Senn, Luciana D’Intino, Lucio Gallo, Mariella Devia, Paolo Bordogna, Michele Pertusi, William Matteuzzi, Vivica Genaux o Chris Merritt. Els seus debuts més notables inclouen els papers de Dandini en *La Cenerentola*, Belcore en *L’elisir d’amore*, Leporello en *Don Giovanni* i Bartolo en *Il barbiere di Siviglia*. Forma part del Centre de Perfeccionament.

LAURA FLEUR

LA CIESCA

BIOGRAFIES

La mezzosoprano britànica Laura Fleur, Master of Performance amb distinció del Royal College of Music, va ser jove artista 2022–2023 al National Opera Studio de Londres i va completar la seua formació lírica a la Guildhall School of Music and Drama. La seua trajectòria operística inclou títols com *L'Orfeo* (Garsington Opera), *L'occasione fa il ladro*, *Cendrillon* de Viardot, *Die Zauberflöte* (Clonter Opera), *Alcina* (Grimeborn Festival) o *Il ritorno d'Ulisse in patria* (Suffolk Villages Festival). En concert destaca el seu debut al Barbican Hall amb *Shéhérazade* de Ravel junt amb la Guildhall Symphony Orchestra, una gira de concerts amb *Così fan tutte* (Classical Opera i el Mozartist), així com la seua participació en *Pulcinella* de Stravinsky (Guildhall Chamber Orchestra) i en cantates de Bach (London Händel Orchestra). Actualment forma part del Centre de Perfeccionament.

TOMEU BIBILONI

MAESTRO SPINELLOCCIO

BIOGRAFIES

Nascut a Palma. Canta repertori d'òpera, concert, oratori i simfònic de baríton líric: *Don Pasquale, Don Giovanni, Die Zauberflöte, Così fan tutte, El retablo de Maese Pedro, Dido and Aeneas, Manon, La bohème, Turandot, Messiah* de Händel, els rèquiem de Brahms i Fauré o la *Simfonia 9* de Beethoven. Participa en les temporades dels teatres Real, Liceu, Principal de Palma, Les Arts, Maestranza i Dutch National Opera d'Amsterdam. També ha cantat al Concertgebouw d'Amsterdam, Palau de la Música Catalana de Barcelona, Teatro Monumental de Madrid i els festivals de Peralada, Quinzena Musical de Sant Sebastià i San Lorenzo del Escorial. L'han dirigit batutes com Marc Minkowski, Jesús López-Cobos, Nicola Luisotti, Alberto Zedda, Plácido Domingo, Valery Gergiev o Roberto Abbado. A Les Arts ha participat en *Les Troyens, Madama Butterfly i Les contes d'Hoffmann*.

DANIEL GALLEGOS

SER AMANTIO DI NICOLAO

BIOGRAFIES

Baríton de Chihuahua (Mèxic), va començar els estudis musicals al conservatori de la seua ciutat i més tard va ser membre de la Societat Internacional de Valors a l'Art Mexicà a Ciutat de Mèxic amb la mestra Teresa Rodríguez. Va finalitzar la seua mestria com a becari a l'Academy of Vocal Arts de Philadelphia, i va continuar la seua preparació a l'Estudio de la Ópera de Bellas Artes. A més, ha participat en diversos programes per a joves, entre els quals el Bologna International Opera Academy. Ha cantat els papers solistes de les òperes *Le nozze di Figaro* (Conte), *La Favorite* (Alphonse XI), *Così fan tutte* (Guglielmo), *Pagliacci* (Silvio), *Die Zauberflöte* (Papageno), *L'elisir d'amore* (Belcore) i *La Cenerentola* (Dandini), entre d'altres. Actualment forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

IRAKLI PKHALADZE

PINELLINO

BIOGRAFIES

El baix-baríton georgià Irakli Pkhaladze posseïx una àmplia experiència sobre els escenaris des d'una edat relativament primerenca. Ha sigut solista al Teatre Estatal d'Òpera i Ballet de Tbilisi mentre cursava estudis al conservatori d'esta ciutat. Alguns papers notables en la seua carrera són Colline en *La bohème* i Leporello en *Don Giovanni*. La temporada passada va participar en el Projecte per a Joves Artistes del Teatre Pavarotti-Freni de Mòdena, i es va beneficiar de l'orientació de figures de renom com Ernesto Palacio, Michele Pertusi, Barbara Frittoli i Mariella Devia. Actualment forma part del Centre de Perfeccionament del Palau de les Arts.

JAVIER AGUDO

GUCCIO

BIOGRAFIES

Nascut a Saragossa, Javier Agudo estudia a San Lorenzo de El Escorial i la Escuela Superior de Canto de Madrid (ESCM), per a completar els estudis a l'Acadèmia Sibelius de Helsinki (Finlàndia). El 2021 entra a formar part de la Bel Canto Academy de Pergine (Itàlia) i, el 2022, participa en la segona edició del programa Crescendo del Teatro Real. El seu repertori el formen papers com Guglielmo de *Così fan tutte*, Simone de *Gianni Schicchi* i Masetto de *Don Giovanni*, entre d'altres. Actua als principals teatres de Finlàndia, la Xina i Corea del Sud i, a Espanya en el Auditorio Nacional de Música de Madrid, Teatro Real, Fundación Juan March, Teatros del Canal o el Kursaal de Sant Sebastià. De les seues darreres aparicions destaca el seu debut al Gran Teatre del Liceu de Barcelona amb *Lady Macbeth de Mtsensk*.

ORQUESTRA DE LA COMUNITAT VALENCIANA

L'Orquestra de la Comunitat Valenciana (OCV) va ser fundada l'any 2006 per Lorin Maazel, el seu primer director musical. En poc de temps, la formació titular del Palau de les Arts s'ha llaurat un prestigi entre el públic i la crítica, i ha assolit un alt nivell artístic que la situa entre les millors orquestres d'Espanya i una de les més importants creades a Europa durant els últims anys. Aquest reconeixement s'ha forjat també gràcies a la presència de Zubin Mehta en les primeres temporades, sobretot amb el recordat *Anell wagnerià*, i a mestres de la talla de Riccardo Chailly, Valery Gergiev o Gianandrea Noseda. Des de setembre de 2021, l'estatunidenc James Gaffigan és el director musical de la formació. Elogiada per la qualitat dels seus músics i per ser un conjunt versàtil capaç d'interpretar amb admirable personalitat tant òpera com música líricosimfònica, l'OCV continua la seua trajectòria professional impulsada per primeres figures de la direcció orquestral, entre les quals hi ha Daniele Gatti, Fabio Luisi, Mark Elder o Antonello Manacorda, i amplia el seu repertori operístic de la mà de reconegudes batutes internacionals especialitzades en diferents estils, com Marc Albrecht, Maurizio Benini, Riccardo Minasi i Marc Minkowski. A més, afiança la col·laboració amb els principals directors espanyols que més projecció tenen fora de les nostres fronteres, entre ells Gustavo Gimeno, Pablo Heras-Casado, Juanjo Mena i Josep Pons.

DIRECTOR MUSICAL

James Gaffigan

VIOLINS PRIMERS

Gjorgi Dimcevski, concertino
Po-An Lin, ajuda de solista
Benjamin Scherer, ajuda de solista
Marija Nemanyté
Teresa Nikolova-Nolen
Joaena Hyewon Ryu
Mikhail Spivak
Roman Svirlov
Elena Trushkova
Agnes Probst*
Josep Ribera*
Manuel Serrano*

VIOLINS SEGONS

Anastasia Pylatyuk, solista
Anna Stepanenko, ajuda de solista
Carles Civera
Dasha Dubrovina
Lelia Iancovici
Evgueni Moriatov
Alexander Nikolaev
Inés Romaguera
Mercedes Dalda*
Natalia Martínez*
Anna Sanchís*

VIOLES

Andriy Viytovych, solista
Samuel Espinosa, ajuda de solista
Javier Alejandro Cárdenas
Julia Hu
Abraham Martín
Andrey Ovchinnikov
Liliana Catarina Fernandes*
Oreto Vaya*

VIOLONCELS

Eduardo Vassallo, solista*
Rafał Jezierski, cosolista
Arne Neckelmann, ajuda de solista
Alejandro Friedhoff
Estrella Guerrero
Uladzislau Trukhan
Carla Conangla*
Ángela García*

CONTRABAIXOS

Mihai Ichim, solista
Zoltan Dosa, ajuda de solista
David Molina
Gianluca Tavaroli
Tarek Tebsamani*

ARPA

Noelia Cotuna, solista
Laia Barberà*

FLAUTES

Mercedes Schmidt, solista*
Ana Naranjo, cosolista

Flautí

Ana Naranjo, cosolista
Virginie Reibel, ajuda de solista

OBOÉS

Christopher Bouwman, solista
Victoria Muñoz, cosolista*

Corn anglés

Ana Rivera, ajuda de solista

CLARINETS

Sergio Castelló, solista*
Tamás Massànyi, cosolista

Clarinet baix

Francisco Javier Ros, ajuda de solista

FAGOTS

Salvador Sanchis, solista
Josep Joaquim Sanchis*
Contrafagot
Alba González, ajuda de solista

TROMPES

Bernardo Cifres, solista
Jesús Sánchez, cosolista
David Rosell, ajuda de solista
Miguel Martín

TROMPETES

Rubén Marqués, solista
Christian Ibáñez, cosolista
Josep Maria Olcina

TROMBONS

Juan Manuel Real, solista
Ignacio Pérez, ajuda de solista
Juan Cancer*

TUBA

Ramiro Tejero, solista

TIMBAL

Gratiniano Murcia, solista

PERCUSSIÓ

Francisco Inglés, solista
Ignasi Doménech
Jesús Fenollosa*
David Merseguer*
Ricardo Paños*
Vicent Vinaixa*

CELESTA

Judit Kertesz*

*Músic invitat

PRÒXIMES ACTIVITATS

PRÓXIMAS ACTIVIDADES

Les Arts és Simfònic

THOMAS HENGELBROCK

8 de maig · mayo de 2025

Les Arts és Dansa

DE SCHEHEREZADE-MARÍA PAGÉS COMPAÑÍA

9, 10 de maig · mayo de 2025

Les Arts és Barroc

SAMUEL MARIÑO

15 de maig · mayo de 2025

Les Arts és Òpera

TAMERLANO

18 de maig · mayo de 2025

Les Arts és Per a Tots

MATINS A LES ARTS:

CENTRE DE PERFECCIONAMENT

25 de maig · mayo de 2025

Les Arts és Grans Veus

JUAN DIEGO FLÓREZ

25 de maig · mayo de 2025

Les Arts és Òpera

ROBERTO DEVEREUX

4, 7, 11, 14, 18 de juny · junio de 2025

Les Arts és Grans Veus

JOYCE DIDONATO

5 de juny · junio de 2025

Les Arts és Simfònic

ANTONELLO MANACORDA

12 de juny · junio de 2025

Les Arts és Dansa

ROMEO Y JULIETA

LES BALLETS DE MONTE-CARLO

26, 27, 28, 29 de juny · junio de 2025

LES ARTS ÉS ÒPERA

ROBERTO DEVEREUX

GAETANO DONIZETTI

Del 4 al 18 de junio de 2025

PATROCINIS TEMPORADA 2024 - 2025

La Fundació Palau de les Arts Reina Sofia
mostra el seu agraïment

PARTNER TECNOLÒGIC

PATROCINADOR DE TEMPORADA

PROTECTOR

COL·LABORADORS PREMIUM

COL·LABORADORS

MECENES

MECENES DEL CENTRE DE PERFECCIONAMENT

TRANSPORT OFICIAL

INSTITUCIONS COL·LABORADORES

ÒRGANS DE LES ARTS ÓRGANOS DE LES ARTS

DIRECCIÓ DIRECCIÓN

Director General
Jorge Culla Bayarri

Director Artístic
Jesús Iglesias Noriega

Director Musical
James Gaffigan

PATRONAT DE LA FUNDACIÓ PALAU DE LES ARTS REINA SOFÍA

PRESIDENT D'HONOR
Molt Honorable **Sr. Carlos Mazón Guixot**
President de la Generalitat Valenciana

PRESIDENT
Sr. Pablo Font de Mora Sainz

VICEPRESIDENT
Honorable **Sr. José Antonio Rovira Jover**
Conseller de Cultura, Educació,
Universitats i Ocupació

SECRETÀRIA
Sra. Ana Jiménez Moliner
Secretària general de la Fundació

VOCALS

Excel·lentíssim **Sr. Jordi Martí Grau**

Secretari d'Estat de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Paz Santa Cecilia Aristu**

Directora general de l'INAEM del Ministeri de Cultura

Il·lustríssima **Sra. Pilar Tébar Martínez**

Secretària autonòmica de Cultura

Il·lustríssim **Sr. Eusebio Monzó Martínez**

Secretari autonòmic d'Hisenda i Finançament

Il·lustríssim **Sr. José Manuel Camarero Benítez**

Secretari autonòmic de Turisme

Sra. Alida Mas Taberner

Sotssecretària Conselleria de Cultura, Educació,
Universitats i Ocupació

Sr. Miquel Nadal Tárrega

Director general de Cultura

Sra. María del Mar González Barranco

Directora general de Fons europeus i Sector Públic

Sr. Álvaro López-Jamar Caballero

Director general de l'Institut Valencià de Cultura

Sra. Rosana Pastor Muñoz

Membre del Consell Valencià de Cultura

Sra. Susana Lloret Segura

Sr. Rafael Juan Fernández

Sra. Mónica de Quesada Herrero

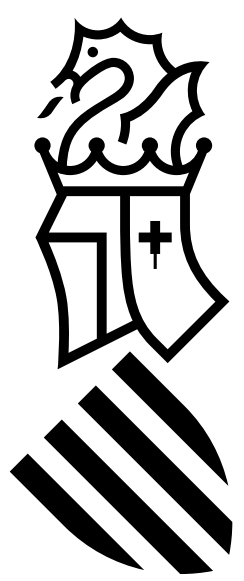
Sra. Felisa Alcántara Barbany

Sr. Ignacio Ríos Navarro

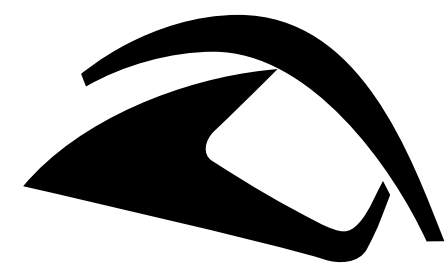
Sr. Salvador Navarro Pradas

PATRÓ D'HONOR

Sr. Vicente Ruiz Baixauli

GENERALITAT
VALENCIANA

LES ARTS
VALÈNCIA

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL
DE LAS ARTES ESCÉNICAS
Y DE LA MÚSICA

lesarts.com | 96 197 59 00